

zakládající nárok ženštiny, jež počala souloží mimomanželskou, stává po právu i tehdy, když neporodila dítěte, nýbrž potratila. Leč tento právní názor jest pochybený.

Dlužno přisvědčiti zemskému soudu, uvádí-li ve svých rozhodacích důvodech, že novoty, zavedené v zákonodárství §§. 167. a 168. všeob. obč. zák., směřují nepřímou k tomu, aby chráněny byly nemanželské děti, že zákon, ačkoli se jedná a věcné nároky matky, má na mysli takto poskytnouti ochranu dítěti. Přes to nelze pochybovati o tom, že také úvahy slušnosti vůči ženštině mimo manželství otěhotnělé byly spolu směřodonné, aby se postaralo o její výživu v první době po slehnutí, jakož i o náhradu nákladů, jež staly se nutnými slehnutím. Zákon mluví v §. 167. všeob. obč. zák. toliko o »Entbindung« (»slehnutí«); při tomto pojmu nerozlišuje se dle všeobecné mluvy, zda dítě vyjde z matky živé nebo mrtvé. Dlužno tedy důvodně míti za to, že přísluší matce nároky dle §. 167. všeob. obč. zák. i tehdy, pakli porodí dítě mrtvé. V §. 1715. občanského zákoníka pro německou říši, jenž sloužil za vzor a jenž se zakládá také na stejných zásadách, jest dokonce uvedeno výslovně, že matce přísluší nárok i v případě, když porodila dítě mrtvé.

Více však nelze rozšířiti ochrany poskytnuté ženštině mimo manželství těhotnou se stavší. Potrat není porodem, nýbrž záporou porodu; slova »potratiti« a »slehnouti« mají podstatně jiný smysl. Slovné znění zákona mluví tedy proti výkladu, jež hájí dovolací spis; nad to však ještě také úvaha, že práva matce § 167. všeob. obč. zák. poskytnutá jsou povahy výmínečné, pročež jich nelze vykládati extensivně.

Nemůže-li ale nárok nezletilou A. F. vznesený obstáti ani s hlediska císař. nař. ze dne 12. října 1914 ř. z. č. 276, stanoveného znění §. 167. všeob. obč. zák., nemá žádného dalšího významu důkazní otázka odvolacím soudem nerozřešená, zda žalobkyně byla obtěžkána A. Š. a zda potratila před 13. říjnem 1914 — kdy vešlo v platnost císař. nařízení právě uvedené — nebo později, a jest opodstatněný zamítavý výrok rozsudku odvolací stolice.

(C. k. nejvyšší dvůr soudní, dne 11. dubna 1917,

Rv III 64/17
1.)

A. K.

Do lhůty § 933. obč. zák. jest započísti dny běhu na poště.

... O nesprávném výkladu a použití §u 89. jednacímho řádu v otázce započtení doby, po kterou žaloba byla na poště, do lhůty §u 933. obč. zák., nelze rovněž mluvit, poněvadž ustanovení citovaného zákona smí se použiti na předpisy hmotného práva zajisté jen tehdy, pakliže to výslovně a úplně jasně nařizují. § 89., vysky-

tující se ve čtvrtém díle jedn. ř., kde pojednáváno o justiční správě a dozorčím právu jejím, mluví o zákonných a soudcovských lhůtách v občanských právních záležitostech stran a má při tom zcela určitě na zřeteli pouze již zahájené civilní spory, nikoli však preklusivní lhůty stanovené v soukromém právu pro jisté žaloby, ježto by jinak mimo »ku prohlášení, podávání návrhů, spisů a předsevzetí jiných jednání týkajících se soudního řízení«, byl zajisté také ještě uvedl »k podání žalob«.

Započtení doby běhu na počtu do lhůty §u 933. obč. zák. nelze tedy pokládati za právně mylné...

(Rozh. nejvyššího soudu z dne 22. února 1916, č. j. $\frac{\text{Rv VI } 24/16}{1}$.) —X.

Výklad § 1041. obč. z.

V právní záležitosti T. Z., chalupnice v L., žalobkyně proti T. Ž., chalupnici v L., žalované uznal c. k. nejvyšší dvůr soudní na dovolání žalované z rozsudku c. k. zemského soudu v Brně jako soudu odvolacího ze dne 21. listopadu 1916, č. j. $\frac{\text{bc II. } 95/16}{10}$, čímž k odvolání žalobkyně byl změněn rozsudek c. k. okresního soudu v Břec-lavě ze dne 15. září 1916, č. j. $\frac{\text{C II } 243/15}{6}$, dále ke stížnosti žalobkyně do rozhodnutí o útratách v rozsudku odvolacího soudu, takto prá-
vem:

Dovolání se vyhovuje, naříkaný rozsudek druhé stolice, pokud se týče odsuzující části, se změňuje a rozsudek prvního soudu se ve svém plném obsahu obnovuje. Žalobkyně jest povinna zaplatiti žalované útraty odvolacího a dovolacího řízení do 14 dnů pod exekuci.

Stížnost žalobkyně do útrat odkazuje se na předchozí rozhodnutí.

Důvody rozhodovací:

Dovolatelka vytýká především, že druhý soudce změnil rozsudek první stolice, ačkoliv zde nebylo návrhu odvolatelky (žalobkyně) k tomu směřujícího (§§ 462., 467. č. 3 c. ř. s.). Takto nemůže však dovolatelka docílití nějakého úspěchu, poněvadž se tento bod stížnosti nedá podřaditi žádnému z dovolacích důvodů dle §. 503. c. ř. s. přípustných.

Odůvodněným jest ale dovolání, pokud brojí proti rozsudku druhé stolice pro nesprávné právní posouzení věci (dovolací důvod č. 4 cit. zák.).

Dle nepopřehého skutkového děje pachtovala žalovaná od O. Ř. role ležící v obci L. Na toto pole vyvezla žalobkyně v létě roku